

Categoria A

SENSE POR A CONTINUAR

Per a la Laia tot va canviar el dia del seu aniversari, ara fa tres anys, quan li van diagnosticar càncer i la seva vida va passar a ser una altra. Va ser molt dur d'assimilar per a una adolescent com ella. Tenia moltes preguntes, molta por i sobretot una gran tristesa. L'únic que desitjava era tenir una vida normal i ser feliç. És molt difícil d'imaginar com estàs fent la teva vida a l'escola, amb els amics, t'ho passes bé, tens la teva vida d'adolescent, estàs creant la teva identitat i, de cop i volta, sense avisar, apareix a la teva vida un enemic disposat a destruir-te que no pots permetre't el luxe de deixar que es quedi i que acabi amb tu i la teva felicitat.

L'hospital es va convertir en casa seva i les màquines, la quimioteràpia, els vòmits i les proves en la seva vida diària; però a poc a poc la Laia va decidir no rendir-se per res del món perquè valia la pena, perquè allà fora l'estava esperant un món del qual algun dia podria gaudir, n'estava convençuda o, com a mínim, ho intentava. A l'hospital va conèixer molta gent, tant pacients i companys d'habitació com metges, infermers o familiars que la van inspirar en la seva lluita. Va aprendre a entendre els consells que li donaven i a lluitar cada dia una miqueta més per poder vèncer aquell enemic que no li volia donar la llibertat que desitjava. Llibertat, això és el que necessitava la Laia i va ser allà dintre d'aquell hospital on se'n va adonar.

Una de les coses que més la va ajudar van ser els amics que va fer allà dintre, tots molt valents i cadascú amb el seu petit o gran enemic. Que fossin dies pitjors o millors sempre li sabien dir, encara que fos una sola paraula, per animar-la i això ho agraiïa molt.

Quan va haver passat un any la Laia continuava igual i ja li costava molt aguantar la quimioteràpia. Trobava molt a faltar la vida de l'exterior, el que més mal li feia era estar perdent-se aquells anys, poc a poc, de la seva joventut, però havia de ser forta, no per ningú, sinó per ella mateixa.

Va veure marxar companys però també com se'n curava algun. Quina enveja els tenia a aquests! però estava feliç per ells, realment s'ho mereixien i sabia que algun dia seria ella qui sortiria per aquella porta sense mirar enrere, respiraria fondo i sortiria corrents fins que les cames li fallessin. Aquest era el seu gran somni, el moment que cada dia s'imaginava; però passaven les setmanes, els mesos i veia que aquest dia no arribava mai, que aquesta vida a

vegades és molt injusta. Mai va deixar de pensar que si era allà ja no hi podia fer res però sí que podia esforçar-se per gaudir de tota la vida que li quedava i aquesta motivació va ser la que la va ajudar a tirar endavant i a donar gràcies cada dia per ser allà, això sona molt malament, sí, però preferia ser encara allà que no ser enlloc i aquesta força de voluntat la va ajudar a aconseguir el seu somni...

Tres anys més tard la Laia va bufar fort, acabava de fer 17 anys i li queien les llàgrimes per continuar allà, quan els seus pares li van entregar un regal.

Eren unes vambes, la Laia va quedar molt sobtada i els va demanar:

- Mama, papa, per què necessito jo unes vambes aquí dins?
- Doncs perquè amb aquestes sabatilles no arribaràs gaire lluny si vols fer realitat el teu somni, ja saps, el que ens dius cada dia de sortir corrents...
-li va contestar la seva mare entre llàgrimes, mentre a la Laia no li podien brillar més els ulls... Semblava un regal insignificant però per a ella ho era tot. Es va calçar les noves vambes sense saber ni on posava els peus, va dir als seus familiars que ja aniria a casa, va cridar adéu i gràcies amb totes les seves forces, va obrir la porta de l'hospital, va respirar a fons i va començar a córrer...

Clàudia Barcelona